

viist vil ber, som det blev fremhævet under Sagens Behandling i Landstinget, altid findes Spande paa Landet. Men dette gjælder ogsaa i Kjøbstæderne, hvor den nævnte Forpligtelse dog paahviler enhver Huseier, endog i en større Udstrækning, end det her er foreslaaet, skjøndt Forholdet vistnok efter Omstændighederne burde være omvendt. Det kommer strax ved en Ilds Udbrud paa Landet væsentlig an paa, at kunne med Lethed skaffe en Mængde Vand tilstede til at kaste paa de Tæge, i hvilke der endnu ikke er Ild, men som ere udfatte for at blive antændte, og dertil antages de almindelige Spande ikke at være saa vel skikede, idet de i Almindelighed ville være for tunge. Forsaauidt det paa et tidligere Stadium af Sagen er blevet indvendt imod de ældre Brandspande af Læder, at de iblandt Andet let blive utætte, skal man blot bemærke, at Ministeriet ikke heller har havt dette Slags for Die, men dem, som nu overalt gjøres af Hampelærred, om hvilke hiin Indvending ikke gjælder, medens de ere baade billige og hensigtsmæssige.

Endelig bemærkes, at det er fundet fornuødent at tilføie en Bemyndigelse for Justitsministeriet til at bestemme, hvilke og hvor mange Brandvækskaber der efter Omstændighederne bør anskaffes, og hvilke andre Forholdsregler der bør tages for at forebygge Ulykke i Bygninger, hvor Menneffelig kunne være særdeles udfatte for Fare.

ad § 41.

Den her foreslaaede Fritagelse er foranlediget ved en Indstilling af det i Folkethinget nedsatte Udvalg og maa, under de anførte Betingelser, indrømmes at have Billighed for sig.

ad § 42.

Endskjøndt Indholdet af denne § maa ansees tilstrækkelig begrundet i almindelige Retsregler, har man, for at forebygge Udvil, dog anseet det rettest, at det blev udtrykkelig udtalt i Loven. At Udgifterne ved Istandsættelsen af den Skade, som en saadan Sprøite i det forudsatte Tilfælde kan tage, skulle afholdes af Amtsrepartitionsfondet, er i Overensstemmelse med hvad Landstinget har vedtaget for lignende Tilfælde under § 43.

Cap. V.

Om Foranstaltninger i Anledning af en opkommen Ildbrand.

ad § 43.

Svarer til § 50 i det af Landstinget tidligere vedtagne Udcast.

ad § 44.

Svarer til § 52. Med Hensyn til Spørgsmaalet om Brandinspecteurer skal kun bemærkes, at Forslaget om Bemyndigelse til at autorisere saadanne Bestillingsmænd var oprindeligen Følge af den Erfaring, at Branddirecteuren eller Politimesteren sjældent indtræffer ved Ildbrænde, før længe efter at de ere begyndte og ofte først, naar Faren er forbi, at det for Brandfogden paa Stedet er vanskeligt at skaffe sig den fornødne Autoritet over det ofte ube kjendte Mandskab, som med Sprøiter og Redskaber iler til Ilden fra Omegnen, ihær hvor denne er meget befolket, og at det, hvor lignende Bestillingsmænd nu ere ansatte, som paa Kjøbenhavns Amt, har viist sig at være en gavnlig Indretning, der ikke kan undværes.

Det maa ogsaa bemærkes, at der af disse Grunde allerede i 1840 har været reist Spørgsmaal og gjort Forslag om at inddele de meest befolkede Amter i Sprøitedistrikter med en Brandcommandeur i hvert. Ogsaa om dette Punkt har Ministeriet, efterat det i Folkethinget nedsatte Udvalg havde fraraadet Ansættelsen af saadanne Brandinspecteurer, indhentet Betænkning fra Amtmænd, Politimestere og Branddirecteurer, og om Resultatet af de saaledes afgivne Betænkninger end ikke er saa bestemt til Gunst for Forslaget, som med Hensyn til det ovenfor nævnte Spørgsmaal om Afstandsbestemmelsen, har dog den overveiende Deel udtalt sig for en saadan Indretning, idet man erkjender, at det, hvor store Menneffemasser ere samlede, og navnlig hvor flere Brandfogder fra Nabodistrikterne møde med deres Mandskab, vil være til stort Gavn, at der er En, der kan overtage Ledelsen baade af de samlede Kræfter og af de tilstedeværende Slutningsvækskaber, indtil enten Branddirecteuren eller Politimesteren kommer tilstede. Naar der er blevet fremsat den Ind-